

Arrest

nr. 212 298 van 13 november 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
in haar hoedanigheid als voogd voor X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. ALDELHOF
Maria Van Bourgondiëlaan 29/8
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in haar hoedanigheid als voogd voor X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 mei 2018 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat F. ALDELHOF, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 23 september 2015 België is binnengekomen, diende op 23 september 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 31 oktober 2016 nam de commissaris-generaal de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus.

1.3. Op 12 juli 2017 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoekers nieuw verklaarde geboortedatum, na uitsluitel door middel van leeftijdsonderzoek, aannemelijk kan zijn.

1.4. Bij aangetekende brief van 6 september 2017 werd verzoeker opgeroepen omdat uit zijn dossier een nieuw element blijkt dat in aanmerking moet worden genomen.

1.5. Op 20 maart 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 20 maart 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 23/09/2015

Overdracht CGVS: 02/03/2016

U werd op 19 september 2017 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die de taal Dari machtig is, van 14.00 uur tot 16.15 uur. Uw advocaat meester Adelhof, loco meester Soenen, en uw voogd mevrouw Delrue waren gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Op 23 september 2015 kwam u in België aan en dezelfde dag vroeg u asiel aan. U werd in het kader van uw asielaanvraag een eerste keer gehoord door het CGVS op 29 augustus 2016. In dit gehoor verklaarde u de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara van origine te zijn. U stelde destijds tien jaar oud te zijn en geboren te zijn in het dorp Kampirak in het district Dahane Ghori, provincie Baghlan. U bent ongeschoold. In de zomer van 2015 ontvluchtte u samen met uw gezin Afghanistan omdat slechte mannen uw gezin viseerden en omdat de Taliban een sterke aanwezigheid had in uw regio. Bij de oversteek van Turkije naar Griekenland raakte u van uw gezin gescheiden. Een Afghaanse familie ontfermde zich over u en een ander Afghaanse jongen en nam jullie mee tot bij de kantoren van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) te Brussel. Na uw aankomst in België slaagde u erin contact op te nemen met uw gezin, dat momenteel in Kabul verblijft.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een medisch attest neer over een brandwonde die u opliep, een attest van Minor Ndako dat u op psychotherapeutische vlak opvolgt en een verslag van een telefoongesprek dat uw voogd met uw vader in Afghanistan had.

Op 31 oktober 2016 kende het CGVS u de vluchtelingenstatus toe.

Na uw erkenning tot vluchteling contacteerde u de Dienst Voogdij met de vraag om uw leeftijd aan te passen. U stelde dat hoewel u op 23 september 2015 verklaarde negen jaar oud te zijn u in werkelijkheid geboren bent op 25 mei 2003. Uw hogere leeftijd staaft u voor de Dienst Voogdij aan de hand van een neergelegde taskara (identiteitsdocument) en de verklaringen van uw voogd, pleegouders en onderwijs- en vrijetijdsactoren dat u op fysiek en emotioneel vlak eerder veertien dan tien jaar oud bent. Naar aanleiding van de leeftijdsbepaling van de Dienst Voogdij van 12 juli 2017 waarin uw geboortedatum werd vastgelegd op 25 mei 2003 nodigde het CGVS u uit voor een nieuw gehoor op 19 september 2017.

In uw tweede gehoor paste u niet enkel uw leeftijd aan, ook over uw verblijfplaatsen, uw over levensomstandigheden, uw over reismogelijkheden, uw over netwerk in België en over de verblijfsomstandigheden van uw familie in Afghanistan legt u geheel andere verklaringen af. Zo verklaart u nu dat u geboren bent op 25 mei 2003 in het dorp Sholoktu van het district Dahane Ghuri van de provincie Baghlan en dat u toen u nog klein was met uw gezin verhuisde naar Charbagh, het dorp van uw moeder. In Charbagh verbleef u zo'n vijf à zes jaar om vervolgens naar de stad Kabul te verhuizen. Na twee à drie jaar in Kabul te hebben gewoond werd u door uw vader alleen aan de smokkelaar meegegeven. In België werd u opgewacht door de broer van uw moeder die u de weg naar de asielinstanties toonde. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u onbekende mannen die u en uw vader op uw verschillende verblijfplaatsen wilden doden. Tevens geeft u aan schrik te hebben van uw vader omdat u de waarheid vertelde op het CGVS en geeft uw advocaat aan dat u gediscrimineerd werd in Afghanistan.

Na uw laatste gehoor legde u een kopie van uw taskara met officiële vertaling, de kopie van de vertaling van de taskara van uw vader, kopieën van de paspoorten van uw vader, uw moeder, uw zussen en uw broer en een kopie van de huwelijksakte van uw ouders neer.

B. Motivering

Niettegenstaande u op 31 oktober 2016 als vluchteling erkend werd dient er te worden opgemerkt dat heden uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken. Art. 55/3/1 §2, 2° van Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

In het tweede gehoor op het CGVS is gebleken dat u op instructie van uw vader over uw leeftijd, over uw verblijfplaatsen, over uw reisweg, over uw netwerk in België en over de huidige levensomstandigheden van uw familie in Afghanistan leugenachtige verklaringen aflegde. Zo geeft u nu toe drie tot vier jaar ouder te zijn dan u eerst verklaarde (CGVS CGVS 19/9/2017 p.2; CGVS CGVS 29/8/2016 p.3). Daarnaast stelt u dat u niet tot aan uw vertrek naar België in Sholoktu woonde, maar dat u uw dorp verliet toen u ongeveer vier jaar oud was om na een verblijf van vijf tot zes jaar in het dorp van uw moeder nog twee à drie jaar in Kabul woonde (CGVS CGVS 19/9/2017 p.2,3,10; CGVS CGVS 29/8/2016 p.3). Eveneens bekend u nu dat uw familie niet samen met u Afghanistan trachtte te ontvluchten maar dat u alleen op weg naar Europa gestuurd werd (CGVS CGVS 29/8/2016 p.5; CGVS CGVS 19/9/2017 p.8). Ook ontkende u in uw eerste gehoor halsstarrig dat u in België over een oom beschikt en dat deze oom u hielp een asielaanvraag in te dienen (CGVS CGVS 29/8/2016 p.5,6,9; CGVS CGVS 19/9/2017 p.7). Tenslotte stelde u dat uw familie toen u ze kwijt raakte bij uw overstreek van de Turkse-Griekse grens terugkeerde naar Afghanistan om in miserele omstandigheden in een kapot huis te Kabul te verblijven (CGVS CGVS 29/8/2016 p.6). In een telefoongesprek met uw voogd schetste uw vader een nog schrijnender situatie. Hij vertelde dat uw gezin vastzit aan de Afghaans-Iraanse grens te Nimroz waar ze ondergedoken leven, maar dat ze u in de waan lieten dat ze in Kabul verbleven voor uw gemoedsrust. Nu blijkt uw gezin nog steeds in dezelfde omstandigheden te Kabul te leven waar u ze achterliet (CGVS CGVS 19/9/2017 p.8).

Door het niet afleggen van waarheidsgetrouwe verklaringen over de plaatsen waar de vervolgingsfeiten zich afspeelden, over de intentie van uw familie om Afghanistan eveneens te ontvluchten en over hun huidige levensomstandigheden in Afghanistan heeft u bewust de asielmotieven op basis waarvan u de vluchtelingenstatus heeft verkregen verkeerd voorgesteld. Bovendien heeft u getracht u jonger voor te doen om u de leefwereld, het begrip en het geheugen van een tienjarige te kunnen aanmeten, terwijl u in werkelijkheid over de intellectuele capaciteiten van een veertienjarige beschikt. De behandeling van een asielaanvraag en de inschatting van de nood aan bescherming wordt immers steeds afgestemd op de leeftijd van de asielzoeker. Door te liegen over uw leeftijd heeft u eveneens valse verklaringen afgelegd die een doorslaggevende invloed hadden op de positieve beoordeling van uw beschermingsnood.

Derhalve dient te worden overgegaan tot de intrekking van uw vluchtelingenstatus.

Als reden voor het behoud van uw status herhaalt u, ondanks de wijzigingen in uw asielrelaas, uw vrees voor de slechte mannen (CGVS 19/9/2017 p.12). Over uw twee gehoren bij het CGVS bent u echter niet in staat te verduidelijken wie deze mannen zijn, waarom zij uw familie viseren en welke vervolgingsfeiten uw familie gekend zou hebben door toedoen van deze mannen. Zo geeft u aan deze mannen niet te kennen en kan u enkel meedelen dat ze in uw dorp wonen (CGVS 19/9/2017 p.8). Gevraagd iets meer te vertellen over de vijanden van uw vader bent u daar niet toe in staat (CGVS 29/8/2016 p.4). Wel kan u aangeven dat deze slechte mannen uw familie zochten. Waarom ze jullie zochten weet u dan weer niet (CGVS 29/8/2016 p.8). Als u later opnieuw gevraagd wordt of u weet hoe de problemen met de slechte mannen zijn ontstaan moet u opnieuw bekennen dat u het niet weet (CGVS 19/9/2017 p.5). Ook de open vraag iets meer te vertellen over de problemen die uw vader had, kan u enkel beantwoorden met “nee, mensen wilden hem doodmaken en ons ook” (CGVS 19/9/2017 p.4). Over de gebeurtenissen die jullie naar Kabul deden verhuizen weet u evenmin uit te weiden. Opnieuw vervalt u in uw antwoord dat mensen uw vader wilden doden. Aangemoedigd er meer te vertellen geeft u aan er niet meer over te weten (CGVS 19/9/2017 p.9). Van een minderjarige kan niet verwacht worden dat hij alle informatie bezit om zijn asielmotieven tot in de details uiteen te zetten. Wel zou u, een veertienjarige die nog steeds in contact staat met zijn vader in Afghanistan, in staat moeten zijn de kern van uw terugkeervrees aannemelijk te maken (CGVS 19/9/2017 p.3). De vaststelling dat u daarentegen niet de minste informatie heeft over uw asielmotieven ontnaemt uw asielrelaas elke geloofwaardigheid.

Het valt bovendien op dat u het bestaan van de slechte mannen niet ter sprake bracht tijdens uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, toen u enkel de aanwezigheid van de Taliban in uw gebied, Dahane Ghuri, als asielmotief aanbracht (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling).

Daarnaast geeft u aan dat u vreest dat uw vader u gaat slaan bij terugkeer naar Afghanistan omdat u op uw eerdere leugens terugkwam (CGVS 19/9/2017 p.12). U vertelt dat toen u uw vader zei dat u de waarheid heeft verteld over uw leeftijd hij een beetje kwaad op u is geworden en uw voogd meldt dat de

contacten met uw vader niet de leukste meer zijn (CGVS 19/9/2017 p.12). U zegt over uw contacten met uw vader dat u denkt dat hij niet zo lief zou zijn omdat u niet naar hem luisterde. Even later verhardt u plots uw toon en beweert u dat uw vader u hard zou slaan en misschien zou doden (CGVS 19/9/2017 p.13). Als u gevraagd wordt waarom uw vader, die tot nu toe het beste met u voorhad, u zou doden kan u slechts verwijzen naar zijn boosheid om uw handelen zonder een enige verklaring voor een mogelijke excessieve reactie te bieden (CGVS 19/9/2017 p.13). Het relaas dat u ophangt dat uw vader niet wou dat u uw leeftijd aanpaste en dat u door tegen zijn wil in te gaan zijn woede opwekte staat eveneens haaks op de vaststelling dat uw vader u hielp uw leeftijd te corrigeren. Uw vader stuurde u immer uw taskara met officiële vertaling toe, op basis waarvan u uw geboortedatum liep aanpassen (CGVS 19/9/2017 p.2). Als u op deze tegenstrijdigheid gewezen wordt kan u er geen verklaring voor aanreiken. Er moet dan ook besloten worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd gaat worden met een reactie van uw vader die beschouwd kan worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of reële schade volgens de definitie van de subsidiaire bescherming.

Tot slot geeft uw advocaat aan dat u in Afghanistan veel discriminatie kende. Om haar these te staven verwijst ze naar jullie manier van leven, dat u uitgescholden werd, dat uw vader niet het voltallige recht op werken had, dat jullie ontheemden zijn en dat uw vader niet kon werken in Charbagh (CGVS 19/9/2017 p.13). Geen van de aangehaalde elementen wijzen er evenwel op dat u bij terugkeer naar Afghanistan met discriminatie af te rekenen zou krijgen. U vertelt dat jullie in Kabul een huis of appartement huurden en dat uw vader verschillende jobs had, voornamelijk in de bouw (CGVS 19/9/2017 p.4). Tevens haalt u aan dat de burens kwaad werden als jullie speelden en vertelt u over een ruzie met andere kinderen van de buurt (CGVS 19/9/2017 p.5-6). Geen van deze elementen kan erop wijzen dat u nood zou hebben aan de bescherming voorzien in de definities van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Daarnaast haalt u ook aan dat u in Afghanistan niet naar school kan gaan (CGVS 19/9/2017 p.12). Als reden voor uw onmogelijkheid om school te lopen in Afghanistan verwijst u naar uw vrees voor uw tegenstanders (CGVS 19/9/2017 p.4). Zoals hierboven aangehaald kan er echter aan dit asielmotief geen geloof worden gehecht. U voegt eraan toe dat er mensen zijn die kinderen stelen en verkopen (CGVS 19/9/2017 p.4). Een dergelijke verwijzing van algemene aard is echter op zich niet voldoende om aan te tonen dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. U dient immers uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in concreto aan te tonen en u blijft desbetreffend in gebreke. Te meer daar uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat in er in de provincie Kabul zo'n 80% van de jongens school lopen en aangenomen kan worden dat dit percentage in de stad Kabul nog oploopt.

Bovenstaande elementen tonen aan dat u bewust getracht heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen af te leggen. Hierdoor is de geloofwaardigheid van uw verklaringen, waarop het CGVS zich baseerde voor het toekennen van het vluchtelingenstatuut, op fundamentele wijze ondermijnd. Zoals hierboven aangehaald slaagt u er evenmin in andere motieven aan te reiken die het behoud van de u verleende status kunnen rechtvaardigen. Bijgevolg dient de u toegekende vluchtelingenstatus ingetrokken te worden.

Gezien aan de door u ingeroepen asielmotieven geen enkel geloof meer wordt gehecht, kunt u evenmin zich steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het

gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviseerd werd.

Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het

slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul stad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u neergelegde stukken, met name de kopie van uw taskara met officiële vertaling, de kopie van de vertaling van de taskara van uw vader, de kopieën van de paspoorten van uw gezinsleden en een kopie van de huwelijksakte van uw ouders hebben louter betrekking op de identiteiten van u en uw familieleden en op de huwelijksband van uw ouders maar missen bewijskracht om uw asielmotieven aan te tonen. Het psychologisch attest deelt mee dat uw ervaringen een diepe indruk op u hebben nagelaten en dat u psychologisch gevolgd wordt. In het medisch attest wordt een litteken op uw been vastgesteld dat het gevolg kan zijn van een brandwonde. Deze vaststellingen houden geen verband met uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

*"Schending van de artikelen 48/3 en 48/4 en 12 van de Vreemdelingenwet ;
Schending van het art. 62 van de Vreemdelingenwet - schending van de materiële motiveringsverplichting ;
Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
Schending van de zorgvuldigheidsverplichting ;
Schending van het redelijkheidsbeginsel ;
Schending van het artikel 20 van de herschikte kwalificatierichtlijn ;
Schending van de artikelen 4 en 14 van het KB tot vaststelling van de procedure voor het CGVS ;
Schending van het artikel 3 EVRK ;
Schending van het artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;
Schending van het artikel 22bis van de Grondwet."*

Concreet betoogt verzoeker het volgende:

"4.3.

- 4.3.1. Verzoeker is een niet-begeleide minderjarige. Verzoeker zijn extreem kwetsbaar profiel staat onomstotelijk vast.

a) Hoewel er geen juridische definitie van kwetsbaarheid bestaat, dient opgemerkt dat asielzoekers in het algemeen reeds een kwetsbare groep vormen en de minderjarige kinderen hierbij een extra kwetsbare groep vormen.

Er zijn verschillende bepalingen dewelke de kwetsbaarheid binnen de asielprocedure duiden.

Artikel 20 lid 3 van de herschikte kwalificatierichtlijn definieert de groep kwetsbare problemen als volgt:

"(...) Minderjarigen, niet begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die foltering hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld zijn blootgesteld. "

Verder verplicht hetzelfde artikel de lidstaten om bij de beoordeling en de besluitvorming over de gegrondheid van de asielaanvragen de specifieke situatie van kwetsbare personen in overweging te nemen.

Ook de vreemdelingenwet kwalificeert niet begeleide minderjarigen als kwetsbare profielen

"de begeleide als de niet-begeleide minderjarige, personen met een handicap, bejaarden, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die gefolterd of verkracht zijn of andere ernstiger vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld hebben ondergaan"

b) De asielinstanties zijn verplicht deze kwetsbaarheid in overweging te nemen.

Artikel 4§1 van het KB tot vaststelling van de procedure voor het CGVS bepaalt als volgt.

" de ambtenaar houdt rekening met de specifieke omstandigheden die de asielzoeker betreffen in het bijzonder desgevallend de omstandigheid dat hij behoort tot een kwetsbare groep. "

Hoewel verzoeker een uitermate kwetsbaar profiel heeft, is dit niet afdoende in overweging genomen.

De beslissing zou een beslissing kunnen zijn dewelke in hoofde van een volwassen persoon is genomen.

Ondanks het kwetsbare profiel van verzoeker wordt een ontzettend hoge vervolgingsdrempel geëist.

- 4.3.2. Verzoeker is als een minderjarige alleen op de vlucht moeten slaan en behoort -zoals reeds opgemerkt hierboven- tot één van de meest kwetsbare groepen in de asielprocedure.

In dit verband is het beginsel van het hoger belang van het kind een algemeen expliciet beginsel, dat over heel de procedure toepasbaar moet zijn.

Hoewel het hoger belang in verschillende verdragen en wetbepalingen wordt gewaarborgd, lijkt het hoger belang in huidige beslissing niet overweging zijn genomen.

Verzoeker kan dienstig verwijzen naar onder andere artikel 3 EVRK, artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, het artikel 20, lid 5 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn, artikel 22bis van de Grondwet en tot slot artikel 14 van het KB van de procedure voor het CGVS.

Alle bepalingen stellen dat het belang van het kind de eerste overweging moet zijn bij het nemen van elke beslissing en zelfs heel specifieke dat bij het commissaris-generaal het hoger belang van het kind de doorslaggevende overweging moet zijn gedurende het onderzoek.

In casu is het hoger belang nooit in overweging genomen, laat staat dat het een doorslaggevende overweging zou geweest zijn.

Het onderzoek naar het asielrelaas is niet specifiek toegepast op de noden van een minderjarige. Er wordt te veel geëist van verzoeker. De drempel voor het beoordelen van de vervolgingsvrees mag niet zo hoog zijn.

Het enige wat aan verzoeker te verwijten valt is dat hij zou gelogen hebben over zijn leeftijd. Dit is voor het CGVS geweest om een doorslaggevende factor om over te gaan tot een intrekking van een vluchtelingenstatuut.

Het CGVS ontkent niet dat concludante nog steeds minderjarig is. Toch wordt niet de nodige voorzichtigheid toegepast op de beoordeling van het vluchtelingenstatuut.

Het rechtsbeginsel is op meerdere vlakken geschonden.

- 4.3.3. Er dient benadrukt dat de vervolgingsdrempel bij een kind lager ligt.

Verzoeker kon gedurende het gehoor zijn dagelijks leven te detailleren en ondanks zijn zeer jeugdige leeftijd voldoende informatie geven.

Op grond van deze informatie ging het CGVS over tot het toekennen van een vluchtelingestatus?

Toch nam het CGVS naderhand beslissing tot intrekking na erkenning van de vluchtelingenstatus met als reden dat zou gelogen hebben over zijn leeftijd.

Verzoeker verkreeg in het verleden de vluchtelingestatus. Het CGVS was de mening toegedaan dat hij toen een persoonlijke vervolgingsvrees had.

Een positieve beslissing wordt niet gemotiveerd door het CGVS. Echter heeft het CGVS in huidige beslissing ook niet gemotiveerd wat er veranderd is en waarom zij meent dat heden ten dage verzoeker, nog steeds minderjarig, geen vervolgingsvrees meer zou hebben.

ER dient herhaald dat verzoeker, weliswaar ouder is, maar nog steeds minderjarig. Dit veranert dus in principe niets aan de beoordeling van de vervolgingsvrees.

Nergens motiveert het CGVS waarom verzoeker plots geen vervolgingsvrees meer zou hebben.

Verzoeker volhardt in zijn vervolgingsvrees. De situatie in hoofde van verzoeker is niet dermate veranderd.

Indien het CGVS een andere mening is toegedaan, had zij dit moeten motiveren.

Verzoeker volhardt in zijn asielrelaas. Verzoeker is echter de mening toegedaan dat in casu een toepassing moet gemaakt worden van het voordeel van de twijfel, zoals trouwens voorgeschreven in dergelijke dossiers.

UNHCR bepaalt expliciet dat het voordeel van de twijfel ruim moet worden toegepast:

"if the will of parents cannot be ascertained or if such will is in doubt or in conflict with the will of the child, then the examiner, in coopération with the experts assisting him, will have to come to a decision as to the well-foundedness of the minor's fear on the basis of all the known circumstances, which may call for a liberal application of the benefit of the doubt"

(UNHCR, 'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees', §219).

-4.3.4. Verzoeker heeft steeds aangegeven, dat hij gelogen heeft onder druk van zijn vader. Het is gekend dat minderjarige kinderen onder zware druk naar Europa komen. Dat verzoeker gelogen heeft over zijn leeftijd, is meer dan begrijpelijk.

Hoewel verzoeker dit meermaals heeft aangehaald in zijn verhoorverslag, houdt de commissaris-generaal hier geen rekening mee. Het loutere feit dat verzoeker, met een uiterst kwetsbaar profiel gelogen heeft over zijn leeftijd en een familielid, is voldoende voor de commissaris-generaal om een statuut in te trekken.

Nooit wordt ingegaan op de verzachtende de omstandigheid, zijnde de druk die verzoeker ervaarde van zijn vader.

Verzoeker heeft op eigen initiatief, nu hij niet meer te maken heeft met de druk van zijn vader of deze niet meer zo alomvattend is, de waarheid verteld over zijn leeftijd. Een kind dat de kans krijgt om zonder de druk van zijn vader, ten aanzien van wie hij expliciet een vervolgingsvrees heeft ingeroepen, wordt hier op afgestraft.

Uit heel het gehoor blijkt duidelijk dat het verzoeker zijn vader vreest en dat hij onder druk van zijn vader niet de gehele waarheid heeft verteld.

Dit impliceert evident niet dat verzoeker over zijn gehele relaas gelogen heeft.

- 4.3.5 Het commissariaat-generaal wijst steeds op de medewerkingsplicht van verzoeker. Het weze herhaald dat verzoeker enkel op vraag van zijn vader gelogen heeft en gedurende het tweede interview de waarheid verteld heeft.

Verzoeker heeft gedurende zijn tweede gehoor de waarheid verteld. Het commissariaat-generaal diende de specifieke situatie waarom verzoeker gelogen had in kaart te brengen en opnieuw een grondig onderzoek naar zijn ingeroepen vervolgingsvrees te voeren.

- 4.3.6. Dat bovenstaande aangehaalde principes van belang zijn, blijkt ook reeds uit rechtspraak.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft reeds verschillende arresten gevelde waarbij de beslissingen van het CGVS werden vernietigd op grond van de bovenstaande principes van UNHCR met betrekking tot minderjarigen in verband met de bewijslast en het voordeel van de twijfel om de aanspraak op een lager niveau van geloofwaardigheid te rechtvaardigen.

RvV, arrest nr. 90.402, 26 januari 2012. Zie eveneens: RvV, arrest nr. 94.315, 21 december 2012 ; RvV, arrest nr. 73.926, 26 januari 2012.

4.4.

Verzoeker heeft op meerder principes kunnen wijzen die niet werden toegepast.

Nergens uit de beslissing blijkt dat er effectief met zijn kwetsbaar profiel rekening werd gehouden of het hoger belang van het kind en de voordeel van de twijfel in rekening gebracht werden

De loutere algemene formulering dat er rekening gehouden is met de minderjarigheid, is geen afdoende motivering

Het commissariaat-generaal dient redelijk en eerlijk te zijn. Zij heet de vervolgingsdrempel in hoofde van verzoeker veel te hoog gelegd."

2.1.2. In een aanvullende nota van 9 oktober 2018 voegt de commissaris-generaal volgende documenten aan het dossier:

- COI Focus "Afghanistan Security situation in Kabul City" van Cedoca van 24 april 2018 (stuk 1);
- EASO-rapport "Afghanistan Security Situation - Update" van mei 2018 (stuk 2);
- EASO-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van juni 2018 (stuk 3).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

In voorliggend geval wordt in het bijzonder de toepassing van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet onderzocht. Deze bepaling legt op dat de erkende vluchtelingenstatus wordt ingetrokken door de commissaris-generaal ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

2.3. Wat de vluchtelingenstatus betreft, volstaat het niet om algemeen te volharden in het feit dat verzoeker minderjarig is en hierdoor extra kwetsbaar is. De eenvoudige vraag om dit element in overweging te nemen, moet worden geëerbiedigd, maar voegt niets toe aan de beoordeling zoals deze werd gemaakt in de bestreden beslissing. Daarin wordt immers aangegeven dat verzoekers leeftijd werd aangepast door de dienst Voogdij. Dit betekent evenwel niet dat verzoeker als meerderjarig werd beschouwd, zoals verzoeker zinspeelt, nu uit de bestreden beslissing blijkt dat hij werd opgeroepen samen met zijn voogd voor het persoonlijk onderhoud van 19 september 2017. Het verslag van het persoonlijk onderhoud vermeldt overigens ook dat rekening werd gehouden met verzoekers jonge leeftijd, nu dit gehoor werd aangepast aan zijn leeftijd en het werd uitgevoerd door een gespecialiseerde medewerker van het Commissariaat-generaal. Het feit dat verzoeker heeft gelogen over zijn leeftijd is trouwens niet het enige element dat heeft geleid tot de intrekking van de erkenning van de vluchtelingenstatus. Het verzoekschrift negeert dat de bestreden beslissing evenzeer op goede gronden heeft vastgesteld dat verzoeker heeft gelogen over zijn verblijfplaatsen, zijn reisweg, zijn netwerk in België en over de huidige levensomstandigheden van zijn familie in Afghanistan. Verzoekers betoog dat nergens is gemotiveerd waarom verzoeker plots geen vrees voor vervolging meer zou hebben, klemmt met de omstandige verdere motivering over verzoekers vrees voor slechte mannen, voor zijn vader en voor discriminatie. Bijgevolg wordt wel degelijk ook ingegaan op de druk die verzoeker ervoer van zijn vader.

De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Niettegenstaande u op 31 oktober 2016 als vluchteling erkend werd dient er te worden opgemerkt dat heden uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken. Art. 55/3/1 §2, 2° van Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

In het tweede gehoor op het CGVS is gebleken dat u op instructie van uw vader over uw leeftijd, over uw verblijfplaatsen, over uw reisweg, over uw netwerk in België en over de huidige levensomstandigheden van uw familie in Afghanistan leugenachtige verklaringen aflegde. Zo geeft u nu toe drie tot vier jaar ouder te zijn dan u eerst verklaarde (CGVS CGVS 19/9/2017 p.2; CGVS CGVS 29/8/2016 p.3). Daarnaast stelt u dat u niet tot aan uw vertrek naar België in Sholoktu woonde, maar dat u uw dorp verliet toen u ongeveer vier jaar oud was om na een verblijf van vijf tot zes jaar in het dorp van uw moeder nog twee à drie jaar in Kabul woonde (CGVS CGVS 19/9/2017 p.2,3,10; CGVS CGVS 29/8/2016 p.3). Eveneens bekend u nu dat uw familie niet samen met u Afghanistan trachtte te ontvluchten maar dat u alleen op weg naar Europa gestuurd werd (CGVS CGVS 29/8/2016 p.5; CGVS CGVS 19/9/2017 p.8). Ook ontkende u in uw eerste gehoor halsstarrig dat u in België over een oom beschikt en dat deze oom u hielp een asielaanvraag in te dienen (CGVS CGVS 29/8/2016 p.5,6,9; CGVS CGVS 19/9/2017 p.7).

Tenslotte stelde u dat uw familie toen u ze kwijt raakte bij uw overstreek van de Turkse-Griekse grens terugkeerde naar Afghanistan om in miserebele omstandigheden in een kapot huis te Kabul te verblijven (CGVS CGVS 29/8/2016 p.6). In een telefoongesprek met uw voogd schetste uw vader een nog schrijnender situatie.

Hij vertelde dat uw gezin vastzit aan de Afghaans-Iraanse grens te Nimroz waar ze ondergedoken leven, maar dat ze u in de waan lieten dat ze in Kabul verbleven voor uw gemoedsrust. Nu blijkt uw gezin nog steeds in dezelfde omstandigheden te Kabul te leven waar u ze achterliet (CGVS CGVS 19/9/2017 p.8). Door het niet afleggen van waarheidsgetrouwe verklaringen over de plaatsen waar de vervolgingsfeiten zich afspeelden, over de intentie van uw familie om Afghanistan eveneens te ontvluchten en over hun huidige levensomstandigheden in Afghanistan heeft u bewust de asielmotieven op basis waarvan u de

vluchtelingenstatus heeft verkregen verkeerd voorgesteld. Bovendien heeft u getracht u jonger voor te doen om u de leefwereld, het begrip en het geheugen van een tienjarige te kunnen aanmeten, terwijl u in werkelijkheid over de intellectuele capaciteiten van een veertienjarige beschikt. De behandeling van een asielaanvraag en de inschatting van de nood aan bescherming wordt immers steeds afgestemd op de leeftijd van de asielzoeker. Door te liegen over uw leeftijd heeft u eveneens valse verklaringen afgelegd die een doorslaggevende invloed hadden op de positieve beoordeling van uw beschermingsnood.

Derhalve dient te worden overgegaan tot de intrekking van uw vluchtelingenstatus.

Als reden voor het behoud van uw status herhaalt u, ondanks de wijzigingen in uw asielrelaas, uw vrees voor de slechte mannen (CGVS 19/9/2017 p.12). Over uw twee gehoren bij het CGVS bent u echter niet in staat te verduidelijken wie deze mannen zijn, waarom zij uw familie viseren en welke vervolgingsfeiten uw familie gekend zou hebben door toedoen van deze mannen. Zo geeft u aan deze mannen niet te kennen en kan u enkel meedelen dat ze in uw dorp wonen (CGVS 19/9/2017 p.8). Gevraagd iets meer te vertellen over de vijanden van uw vader bent u daar niet toe in staat (CGVS 29/8/2016 p.4). Wel kan u aangeven dat deze slechte mannen uw familie zochten. Waarom ze jullie zochten weet u dan weer niet (CGVS 29/8/2016 p.8). Als u later opnieuw gevraagd wordt of u weet hoe de problemen met de slechte mannen zijn ontstaan moet u opnieuw bekennen dat u het niet weet (CGVS 19/9/2017 p.5). Ook de open vraag iets meer te vertellen over de problemen die uw vader had, kan u enkel beantwoorden met "nee, mensen wilden hem doodmaken en ons ook" (CGVS 19/9/2017 p.4). Over de gebeurtenissen die jullie naar Kabul deden verhuizen weet u evenmin uit te weiden. Opnieuw vervalt u in uw antwoord dat mensen uw vader wilden doden. Aangemoedigd er meer te vertellen geeft u aan er niet meer over te weten (CGVS 19/9/2017 p.9). Van een minderjarige kan niet verwacht worden dat hij alle informatie bezit om zijn asielmotieven tot in de details uiteen te zetten. Wel zou u, een veertienjarige die nog steeds in contact staat met zijn vader in Afghanistan, in staat moeten zijn de kern van uw terugkeervrees aannemelijk te maken (CGVS 19/9/2017 p.3). De vaststelling dat u daarentegen niet de minste informatie heeft over uw asielmotieven ontnemt uw asielrelaas elke geloofwaardigheid. Het valt bovendien op dat u het bestaan van de slechte mannen niet ter sprake bracht tijdens uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, toen u enkel de aanwezigheid van de Taliban in uw gebied, Dahane Ghuri, als asielmotief aanbracht (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling).

Daarnaast geeft u aan dat u vreest dat uw vader u gaat slaan bij terugkeer naar Afghanistan omdat u op uw eerdere leugens terugkwam (CGVS 19/9/2017 p.12). U vertelt dat toen u uw vader zei dat u de waarheid heeft verteld over uw leeftijd hij een beetje kwaad op u is geworden en uw voogd meldt dat de contacten met uw vader niet de leukste meer zijn (CGVS 19/9/2017 p.12). U zegt over uw contacten met uw vader dat u denkt dat hij niet zo lief zou zijn omdat u niet naar hem luisterde. Even later verhardt u plots uw toon en beweert u dat uw vader u hard zou slaan en misschien zou doden (CGVS 19/9/2017 p.13). Als u gevraagd wordt waarom uw vader, die tot nu toe het beste met u voorhad, u zou doden kan u slechts verwijzen naar zijn boosheid om uw handelen zonder een enige verklaring voor een mogelijke excessieve reactie te bieden (CGVS 19/9/2017 p.13). Het relaas dat u ophangt dat uw vader niet wou dat u uw leeftijd aanpaste en dat u door tegen zijn wil in te gaan zijn woede opwekte staat eveneens haaks op de vaststelling dat uw vader u hielp uw leeftijd te corrigeren. Uw vader stuurde u immer uw taskara met officiële vertaling toe, op basis waarvan u uw geboortedatum liep aanpassen (CGVS 19/9/2017 p.2). Als u op deze tegenstrijdigheid gewezen wordt kan u er geen verklaring voor aanreiken. Er moet dan ook besloten worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd gaat worden met een reactie van uw vader die beschouwd kan worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of reële schade volgens de definitie van de subsidiaire bescherming.

Tot slot geeft uw advocaat aan dat u in Afghanistan veel discriminatie kende.

Om haar these te staven verwijst ze naar jullie manier van leven, dat u uitgescheiden werd, dat uw vader niet het voltallige recht op werken had, dat jullie ontheemden zijn en dat uw vader niet kon werken in Charbagh (CGVS 19/9/2017 p.13). Geen van de aangehaalde elementen wijzen er evenwel op dat u bij terugkeer naar Afghanistan met discriminatie af te rekenen zou krijgen. U vertelt dat jullie in Kabul een huis of appartement huurden en dat uw vader verschillende jobs had, voornamelijk in de bouw (CGVS 19/9/2017 p.4).

Tevens haalt u aan dat de burens kwaad werden als jullie speelden en vertelt u over een ruzie met andere kinderen van de buurt (CGVS 19/9/2017 p.5-6).

Geen van deze elementen kan erop wijzen dat u nood zou hebben aan de bescherming voorzien in de definities van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Daarnaast haalt u ook aan dat u in Afghanistan niet naar school kan gaan (CGVS 19/9/2017 p.12). Als reden voor uw onmogelijkheid om school te lopen in Afghanistan verwijst u naar uw vrees voor uw tegenstanders (CGVS 19/9/2017 p.4).

Zoals hierboven aangehaald kan er echter aan dit asielmotief geen geloof worden gehecht. U voegt eraan toe dat er mensen zijn die kinderen stelen en verkopen (CGVS 19/9/2017 p.4). Een dergelijke verwijzing van algemene aard is echter op zich niet voldoende om aan te tonen dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. U dient immers uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in concreto aan te tonen en u blijft desbetreffend in gebreke. Te meer daar uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat in er in de provincie Kabul zo'n 80% van de jongens school lopen en aangenomen kan worden dat dit percentage in de stad Kabul nog oploopt.

Bovenstaande elementen tonen aan dat u bewust getracht heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen af te leggen. Hierdoor is de geloofwaardigheid van uw verklaringen, waarop het CGVS zich baseerde voor het toekennen van het vluchtelingenstatuut, op fundamentele wijze ondermijnd. Zoals hierboven aangehaald slaagt u er evenmin in andere motieven aan te reiken die het behoud van de u verleende status kunnen rechtvaardigen. Bijgevolg dient de u toegekende vluchtelingenstatus ingetrokken te worden."

"De door u neergelegde stukken, met name de kopie van uw taskara met officiële vertaling, de kopie van de vertaling van de taskara van uw vader, de kopieën van de paspoorten van uw gezinsleden en een kopie van de huwelijksakte van uw ouders hebben louter betrekking op de identiteiten van u en uw familieleden en op de huwelijksband van uw ouders maar missen bewijskracht om uw asielmotieven aan te tonen. Het psychologisch attest deelt mee dat uw ervaringen een diepe indruk op u hebben nagelaten en dat u psychologisch gevolgd wordt. In het medisch attest wordt een litteken op uw been vastgesteld dat het gevolg kan zijn van een brandwonde. Deze vaststellingen houden geen verband met uw asielaanvraag."

Er moest bijgevolg worden overgegaan tot een intrekking van de vluchtelingenstatus, in toepassing van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht

van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul stad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De Raad merkt op dat de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota deze analyse genoegzaam bevestigt. Verzoekers algemene betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Kabul als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker voert verder geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Kabul.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP